

անք ուրեք է ի կարգս մեռելայ լեզ-
 ապ: Որովհետև քարեկամ մնալ, «Եր-
 երեկոյն գործարի մեռելութեան կամ
 մեռելութեան լրայ է» բառադի-
 ճամարի «սիսիլի Հ. Արսենի Բազ-
 ումուհեյ զմե քան թէ իրաւունք
 նենալ Գարազադեանի Հետ», յետ-
 ք ի կոչ՝ արդեօք զիւր այս յանդուգ-
 նին, երբ տեսնէ թէ վնէ մեծ է ընդ
 և ընդ Բագրատունին: «Աստա-
 նեք, ապա այս մեծ հեղինակն Հա-
 ռապի, ասասցոյք ինչ և զվայ
 զուեւ: Քանից պնէք (քարծր) գրոց
 արքայա տնիմանից, բազմոց, և ա-
 րարելի խօսք միոյ միջ գաւառի ան-
 ցա թէ անհաշիւ պոց, Թեւեալ
 ընթ թէ միշին իմն և ամենապարզ
 բարտր լեզու, որպէս արդի հաւա-
 քական և բնդունելի ամենցուն լինէ
 ինքն հասարակաց հայրիկ բարբառ,
 որովպէս և բաւականապէս հասկոյնալի
 պաղանց գէթ իբրեւ զմին գաւառա-
 ի խօսից տնոր (Կոստանտուպոլսոյ
 իւրաքհարարն) որք լանալ իմն ու
 անք համար խորհարարն անել, որ
 ինչնարին թուի: Զի և ու ուրեք
 ինչ հաս յալոց գաւառական խօսից
 անք և Հեռիէ ի գրոց Կոստան-
 տուքն յուեին ապամանից ի պա-
 տաւազոց): Վասն որոյ լինի արձ-
 ար իւրեքապաշտիւր (գաւառեւ) իւր
 Կաթաղի (գործածել) ի վրասն մեծ
 աստափանեղոյ ի սպառ. հայրենի

ՎՈՐՈՐՈՒՄՆ՝ տէրիգանլը պիւ
մ իմիշ :

